

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

B. AEgidij minoritæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

VITA F. AEGIDII VIRI SANCTI

mi, qui fuit è primis socijs beatisimi Francisci
 smatis. ex ea qua extat apud Surium.

23. Aprilis.

Quo tempore beatus Franciscus calcata
 di vanitate, pietatis studio incredibili
 grabat, erat Aſſiſi vir quidam mirae
 citatis ac amoris in Deum ardentissimi, Aegidii
 nomine; qui vt primum suis è ciuibus inter
 Bernardum eius vrbis virum primum & de
 num Petrum summæ ædis ibidem Canonice
 bus suis in pauperes erogatis, sancti Francis
 tutum amplexatos, octiduo post diuino in
 permotus ad eos quoque se aggregauit.

Duo primi
 socij S. Fran-
 cisci.

Porro Franciscus nouo milite ganisus, cum
 eum donaret habitu, ad comparandum panem
 iret, atque mulierem stipem infimis precibus
 dicantem obuiam haberet, ait ad Aegidium
 tu, optime frater, huic pauperculæ pallium
 datus es, largiris? Aegidius autem promp-
 crique animo mulieri id obiecit, simulque
 leemosyna tanto est cumulatæ gaudio vt
 planè apertos existimaret. Hinc toto de
 sua tempore nihil vno charitatis officio
 habuit, nihil maiore cum alacritate ac gaudio
 fecit, quàm inopium ac pauperum necessi-
 cõsulere: cunctisque cum corporis tum mi-
 gis animæ cibos subministrare.

Eleemosy-
 na hominẽ
 laudat.

Pauperum
 amator &
 benefactor
 Aegidius.

Cum aliquadò ad loca sacra peregrinatio-
 perem extrema nuditate laborantem ob-
 beret, nihilque quo hominis miseriam
 posset, inueniret, auulsum protinus de suo
 caputium ei obtulit: ac nudo capite diebus
 inambulauit. Quanquam autem & ipse
 benter pauperibus aliquid tribuebat, nunquam

men gratis oblatum panem sumere voluit: sed ma-
 num suarum labore victitabat, neque tamen pra-
 ter victum in diem admittebat aliquid. Oculum ve-
 ro tanquam animae pestem contagiosissimam cane-
 rens se angue oderat, & manibus, quod aiunt, pe-
 densque euitabat. Huius autem propositi adeo e-
 rat tenax vt nec latum quidem unguem ab eo rece-
 deret. Cum quandoque à Cardinale Tusculano be-
 nigne ad mensam eius vocaretur, ille ne tanti prin-
 cipis auctoritatem negligere videretur, adfuit qui-
 dem; sed duobus onustus panibus, quos iustis ante
 laboribus acquisierat: afferens nequaquam sibi li-
 citum esse alienis vesci sudoribus: quin potius bea-
 tum esse eum, illique bene fore qui manuum suarum
 labores manducaret. Hinc beatus Franciscus visa
 vix sancti innocentia & optima vitae disciplina li-
 beram eis, ubicunque vellet, comorandi facultatem
 concedebat. Degit aliquando in eremo quadam Pe-
 rusina vicina, vbi lagenas arculasque vitreis poculis
 apas contexebat, quas deinde nudis pedibus in op-
 pidum, non quidem pecunia sed nudo victu venan-
 tes inferebat. Eo in loco annis non paucis cum ma-
 gna sanctitatis laude exactis, aliquando reuocatis
 ad memoriam pristinae vitae delictis tantum ex eo-
 rum recordatione dolorem concepit, vt abiens in
 suam se habitu sacro nudauerit, acciroque quo-
 dam fratre, eidem praeceperit, vt iniecto collo eius
 sine ad alios eum pertraheret & tanquam grauiissi-
 morum criminum reum vapulandum offerret. Ipse
 vero voce cum lachrymis & miserando eiulatu sub-
 lata misericordiam clamabat. Fratres autem eo vi-
 do ad ratos sunt prouocati stetus, vt, intercluso cre-
 ditis singultibus spiritu, vix fari possent. Tandem il-
 larrogantibus atque monentibus vt se suo indueret
 habitu

Nō vult ve-
 sci panibus
 nisi labore
 suo quasi-
 tis.

Ocium de-
 testatur.

Degit soli-
 tarius ad Pe-
 rusiam.

Dolor exi-
 mus de pec-
 catis olim
 commissis.

habitu respondit vir sanctus: Ego sanè eo planè dignus sum: vos autem si elemosynę loco eum mihi conceditis, miser illum recipiam.

Mittitur ad Saracenos. Beatus autem Franciscus viso eius feruore, & credibili martyrij cupiditate, cum alijs quibusdam ad Saracenos eum destinauit. Sed Tunetum ueniens fuit à Christianis illic degentibus à salutaribus monitis barbaris fundendis prohibitus: nè secum omnes pariter in mortis periculū adduceret. Vnde ex fratribus grauissima quandoque carnis tentatione afflictus remedium ab eo postulauit. Cui Aegidius: Dic mihi, inquit, quid faceres cani te morte uolenti? Ego, respondit ille, verberibus eum aggerem. Et Aegidius: Idem facito huic tēratione tandem liberaberis: nam nemo sine certamine minimis etiam hostibus uictoriam obtinere potest.

Parcimoniam victus. Ipse uero fuit corporis domitor in primis. Semel in die eumque sanè exiguum ad uicturam sumebat cibum. Et quanquam alij in eorum poris castitatem mirarentur, eamque facerentur rimi, ille tamen multò magis ad mentis puritatem attendebat, inq; eo laborabat uel maximè ut fuit.

Puritas mentis. cum diuina sociaret arctissimè, nihilq; admittens quòd uel tenui nubecula splendorem illum obscuraret. Cùm multa frater quidam de castitate predicatē cunctisq; uirtutibus præferentem diceret: eum tanquam sacrarum literarum rudem prorsus ignarum instruere uoluit: Charitatem D. Paulo cæteris uirtutibus antelatam, eamque uel nium reginam esse dicendam. Cui Aegidius respondit: Ecquid nam est charitate carius, quàm purius? Quid nos Deo magis commendat, quàm charos ei reddit nisi illa mentis castitas quæ ab omnes diuinę gratię custodit & amoris vinculo corpore deficiat.

diffolubili ei coniungit? Cumque præterea in castitate laudanda & prædicanda multus esset, quidam matrimoniali vinculo constrictus illa audiens ait: Ego vxore mea contentus, à foeminis omnibus abstineo. Cui Aegidius: Putas, inquit, non posse hominem è suo vino ebrium fieri.

Esti autem literis nullis instructus erat, attamen diuinæ sapientiæ splendoribus adeo fuit illustratus: ut etiam eruditissimos quosque excelleret. Nec prophæta dono caruisse putandus est: nam cum rex Francorum Ludouicus peregrino habitu sacra loca aliquando inuisere statuisset, in via tactus amore sancti Aegidij, de cuius virtutibus iam ante audierat multa, Perusiam ad monasterij portam venit.

Monasterium autem ut primum Aegidio nunciauit peregrinum quendam cum paucis familiaribus præforibus stare, eiusque colloquium expetere, ille actum ad vestitum in spiritu eum Franciæ regem esse cognouit, celeriterque accurrens eius in amplexus amore ebri-

facere perueniens, magno eumulatum gaudio à se dimisit. Nam verò quàm ei fuerint familiares mentis in Deum excessus quis credat? Post sextum à suscepto sanctioris instituto, quadam nocte pijs intercessibus adeo diuini spiritus suauitate absorptus ut putaret animam planè à corporis coniunctione euellendam esse. Nec multò post raptus in spiritu celestia arcana contemplanda tanta est affectus lenitate repletus dulcedine ut deinceps quousque vel ipsius Dei, vel gloriæ cælestis, vel paradisi ferret mentio, toties oppressis sensibus humi cederet, spirituque exultans cælestia regna peragraret: Hinc pueri & opiliones ab alijs docti, eo viro, clamas: Paradisus, paradisus. Quo audito, protinùs corpore deficiens labebatur, & interim cum incredibili

Donum prophætiæ.

Mentis excessus ei factus miliaris.

dibili mentis gaudio de caelesti gloria cogitabat.

Triduò antè Christi natalem, in Tuscia eo loco quem Serhonam vocant, postquam diebus quadraginta continuis (vulgò id S. Martini ieiunium appellant) in ieiunijs precibusque perseverasset, nocte Christus Dominus ei apparuisse fertur. Ex eius conspectu tantam hausit animi voluptatemque spiritus dulcedinem vt deinceps omni hominum familiari consortio repudiato vnicum vitam solitium solitudinem appereret, ac nocte dieque celestium rerum meditatione animum pallescere.

Christus ei apparet.

Aegidius semper iucundus & hilaris fuit.

Fuit autem in omni vita perquam iucundus & hilaris, quanquam ea res multis sepe hominibus roris dico & qui externo habitu vultuque omnia virtutem sanctitatemque merentur, non parum indignationem attulerit. Sed non intelligunt, quantum certè ab ea sanctitate quam fingunt alieni posse iucundè viui, nisi sapienter, honestè iuste viuatur.

Eccè quanti facièda præcepta Ecclesie & quam salutaria.

Præcepta Ecclesie & ius Pôntificum magna cum primis reuerentia prosequatur, ea que alijs commendare nõ desinebat, dicebatque: Nos sanctæ Ecclesie bonitatem minimè agnoscere quæ intermittit viam salutis nos docere, mirabilem ratione ad sempiternam gloriam dirigere. Verunt quandoque ad eum Cardinales duo vt lapsum eius, quæ miro preconio celebrabatur, exitum aliquod caperent. A familiari autem loquio in discessu sese precibus eius comendantes. Quibus ille: Quin potius, inquit, vos me precibus vestris commendatum habetote, qui maiori spe præditi estis. Illis autem sciscitantibus quomodo id fieri posset, Aegidius respondit: Vos diuinitatibus, omnibusque mundi prosperitatibus

entes haud dubia vobis salutē promittitis: cū e-
go miser in extrema mēdicitate & rebus duris atq;
asperis damnationē in super vehemēter formidem.

Sub vitæ finem, cū iam annis quinquaginta ad-
modum duobus in sacro Ordine cum egregia for-
titudinis laude cōtra omnes dæmonum insidias at-
que fraudes inuictus perfleret, tantas repentē Sa-
tanæ molestias & infestationes perpeflus est vt in
magnas redactus angustias fratrum suorum opem
vehementer imploraret. Nec destitit infestus ho-
stis inuidia suæ iacula ad extremū vsque spiritum
in eum torquere, modisq;ue omnibus conari quō in
desperationis barathrū eum pertrahere posset. Sed
vir sanctus in Christi meritis conquiescens mente
placidissima, cuncta inimici iacula firmissimo fi-
deli clypeo excepit, spiritūq;ue latus in manus Cre-
atoris efflauit eodem die quo in sacro Ordine sacre
militiæ arma susceperat, ipsis nimirum S. Georgij
martyris natalitijs.

Fuit sane hic vir, quamquā literarum prorsus
rudis, insigni virtute atque prudentia: adeo vt po-
tius eum loquentem & de rebus diuinis differen-
tiam p̄tētissimē audiret, eiusq;ue ab ore cum ingen-
tissimā admiratione penderet.

Sciscitanti aliquandō cuidam qua ratione puras
& charitatis igne inflammatas Deo posset offerre
preces cū cor suū nimio torpore oppressum sen-
tente, respondit Aegidius: Si rex aliquis duos mi-
nistros, alterum armis egregiē tectum, alterum in-
ermem ad prælium mitteret, certē armatus imper-
territus ad certamen ibit: inermis verò subsistet ne-
que itā intrepidē vt alter pedem in hostem inferet.
Verumenimverò si is, solo regis amore, omni con-
silio periculo in medios hostes graderetur eosque
omni

Dæmon eī
sub finem
vitæ valde
infestus.

Obit sanctis-
simē.

Prudentia e-
ius insignis.

Fructus ora-
tiōis ampli-
or est cum
mente con-
stati licet a-
rida prola-
ta, quā cū
summa spi-
ritūs dulce-
dine.

omni contentione quamuis multis faucibus vultu
ribus repelleret, nunquid merito is alteri prefe-
tus maioriq[ue] laude ac premio dignus haberetur.
Ita etiam & is qui ad certamen orandi ab ique
uotionis gultu fidenter accedit & cum ventura
ditate solo Christi amore aduersus animarum
strarum hostes luctatur, non modo suo fructu
premio non frustrabitur, sed maiore etiam g[ra]tia
in caelesti regno coronabitur quam is, qui in ha-
ta plenus spiritus delicijs nullo aut paruo cum
tamine impugnantem hostem fugat ac perp[er]-
mentis tranquillitate fruitur.

Quodam illum consulente, num relicta ma-
vanitate in monasterio se Deo consecrare de-
beret, sic respondit: Si quis extrema rerum omnium
pia laborans receditum in agro thesaurum
putat sine quaesitum illum ab aliquo, an eum
thesaurum effodere deberet? Quanto ergo magis
nibus nobis properandum est vt aeternae vite
thesaurum reperiamus.

Rogauit aliquando Aegidium frater quid
pro ipso Dominum deprecaretur. Cui Aegidius
Tu vero, inquit, ora pro teipso. Quid enim ali-
te mitis & tu interim desides, cum possis ipse
facere? Illo dicente se peccatorem esse: Aegidius
vero Dei amicum, atque ea causa posse, Domine
& sibi & alijs propitiu[m] reddere, Aegidius res-
pondit: Frater mi, si omnes omnium platearum
auro argentoque redundarent, ac proclamatum
licere cuilibet pro voto illud auferre, alium
te nuncium ablegaturus esset, qui tuo id nomi-
neret? Puto equidem te ipsum iturum nec
rum alteri. Ita nimirum cum Deus oes ad se
ter, thesaurosq[ue] nullo vnquam tempore de-

Monastica
vita quanti
facienda.

liberaliter promittat neminemq; ad se venientem spernat quid est q; alium pro te mittas? quin potiùs ipsum adito, causamq; tuã ei exponito ac multò facilius per te, quã per aliũ, quod desideras obtinebis. Alia sunt huius sancti viri dicta sanè eximia & raram quãdam prudentiam spirantia, quã nos brevitatatis studiosi, omittere cogimur.

MARTYRIVM S. ALEXANDRI LV-
ganensis martyris socij Epipodij. ex eo quod inue-
nitur apud Surium.

Interempto Epipodio, cuius suprà martyrij cer-
tamen descripsimus, persecutor recenti adhuc
cruore aspersus, beati Alexandri sanguinem si-
nebat. Quem receptum ex carcere comperendina-
to examine, die interposito, furori suo præcepit of-
ferri, vt eius supplicio non modò rabiem suam ve-
ritatem etiam szuientis populi insaniam temperaret.
Quem tamen etiam hac percunctatione tentauit:
Adhuc in potestate tua est, vt euadas prædecesso-
rum exempla videasque quæ teneas. Ita enim perse-
cuti Christicolæ sumus, vt poeniteat te solum ar-
bitrum resedisse. Nam præter alias cæ sorum cater-
gat, etiam stultitiæ tuæ collega succubuit. Atque
si tibi consulis, immortales deos thuris accen-
dite venerare. Beatus Alexander dixit: Gratiarum ago
Deo, quòd dum gloriosos martyrum reuoluis trium-
phos, & illata tormenta cõmemoras, ad deuotionẽ
meamque cõfirmas exemplis. Putasne ergò extin-
ctas animas, quas fudisti? Illæ quidem cælũ possi-
dere persecutores verò viceuersa in illo agone po-
tius perierunt. Fallit enim te opinio tua: extingui nõ
potest nomen Christianum quod ita Deo fundate
firmatum est, vt ipsis etiam mortibus propagetur.

Nunc

24. Aprilis.

Alexander
fiscitur Præ-
sidi.

Beatus Ale-
xander egre-
giè respõdet
Præsidi.